

A JESÚS EL SORPRENIA QUE NO EL VOLGUessin CREURE

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

La gent de Natzaret, que havia conviscut amb Jesús i que ara sentien parlar dels miracles que feia i les paraules que deia als llocs on anava a predicar, en tornar al seu poble per anunciar-hi també la Bona Nova de l'Evangelí no va saber descobrir d'on li venia la seva saviesa, la seva capacitat de parlar, d'ensenyar i el poder de guarir que tenia. Es preguntava estranyada com un simple fuster podia parlar com ho feia Ell. Jesús predicava una doctrina nova, que no havia après a la Sinagoga ni dels mestres de la llei del seu temps.

El Messies que el poble esperava, ja era present enmig d'ells en Jesús, i no el van saber reconèixer. Jesús, que feia present Déu amb les seves paraules i les seves accions, era un home més del poble, ben conegut, tant ell com la seva família; havia conviscut amb ells i no es distingia en res. L'havien tingut molt a prop; de nen, jugant pel carrer amb els altres nens, i de jove, fent de fuster per guanyar-se la vida.

Més enllà de la referència de ser *el fill del fuster*, el text subratlla que desconfiaven d'ell per la senzilla raó que el coneixien des de sempre. Potser aquest fet amaga un sentiment de inferioritat davant una persona que era com ells, i que ara es presentava com a profeta, i més que profeta. Costa d'acceptar que Déu assumeixi la nostra humanitat, que Déu es manifesti a través d'una persona humana, que es faci com un de nosaltres. La persona de Jesús no corresponia a la imatge que ells tenien del Messies, a les seves expectatives. Ell els mostrava un Déu que participava de la seva mateixa condició humana. Un Déu proper. També avui ens costa descobrir i acceptar que Déu ens parla a través de la quotidianitat, dels petits miracles de cada dia, si els veiem a la llum de la fe.

El Déu de Jesús és un Déu que dona vida, que allibera, que estima i que salva, que dona la pau. Demana només la nostra fe, una fe viva, activa, que és confiança en el seu amor. Sense la nostra fe, Jesús no pot fer miracles. La fe és un nou naixement que ens dona la capacitat de viure d'una manera nova, oberta a l'Esperit que sempre és novetat, una fe que actua a través de la confiança, de l'amor, del perdó; la fe treu la por i dona la llibertat. Jesús és la presència, és el rostre de Déu proper, Ell és el qui ha donat a la llei tota la seva plenitud.

La manera de pensar i de reaccionar que Jesús trobà entre la gent de Natzaret es dona també avui en persones que s'han fet una imatge de Déu a la seva mida, i que tenen una religiositat centrada en ells mateixos i en el compliment de la llei; ja en tenen prou amb la seva rutina. D'aquí neix la desconfiança i la dificultat d'acceptar Jesús i la novetat del seu missatge. Acceptar Jesús demana una obertura i una llibertat interior.

La saviesa de Jesús no és una saviesa humana, és la saviesa de Déu, del seu Esperit, que actua també en nosaltres quan ens obrim per acollir-lo.